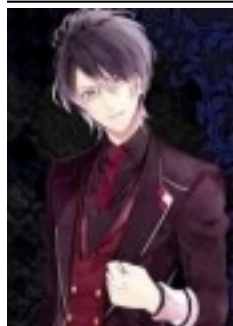

Gặp Anh, Tôi Mất Đi Cả Thế Giới

Contents

Gặp Anh, Tôi Mất Đi Cả Thế Giới	1
1. Chương 1: Bức Thư Đầu Tiên	1
2. Chương 2: Bức Thư Thứ Hai	2
3. Chương 3: Bức Thư Thứ Ba	3
4. Chương 4: Bức Thư Thứ Tư	4
5. Chương 5: Bức Thư Thứ Năm	4
6. Chương 6: Bức Thư Thứ Sáu	5
7. Chương 7: Bức Thư Thứ Bảy	6
8. Chương 8: Bức Thư Thứ Tám	7
9. Chương 9: Bức Thư Thứ Chín	7

Gặp Anh, Tôi Mất Đi Cả Thế Giới

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, thanh xuân vườn trườngEdit: GiánĐộ dài: 9 chươngMột câu chuyện tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-anh-toi-mat-di-ca-the-gioi>

1. Chương 1: Bức Thư Đầu Tiên

Tô Tử Ngâm, năm năm không gặp, mày có khỏe không?

Tao vẫn còn nhớ lần đầu tiên tao nhìn thấy mày, là vào kỳ một lớp 11. Năm ấy ông nội tao qua đời, cha mẹ nhờ quan hệ mà chuyển tao từ một huyện nhỏ tới lớp 11C trong trường điểm thành phố. Trước kia tao sống ở nông thôn, tính cách vốn cởi mở từ khi lên thành phố đã trở nên lầm lì.

Tiết tự học sau buổi khai giảng, thầy giáo cầm danh sách điểm danh, mày đột nhiên ồn ào, “Thầy ơi, lớp có học sinh mới, thầy không cho bạn ấy lên giới thiệu ạ?” Nói xong, còn liếc mắt nhìn tao trong góc tường.

Cả lớp đồng loạt quay đầu nhìn tao, phụ họa “Đúng rồi đấy!”. Tao cúi gầm mặt, cố hết sức để mọi người bỏ qua sự tồn tại của tao, thế mà mây lại nói, “Thường Lạc, có phải có một học sinh mới tên Thường Lạc không?”

Thầy giáo gật gật đầu, để tao đi lên. Tao cúi mặt đứng ỳ ra mãi, cố gắng bình tĩnh, rồi mới chậm rãi bước lên bục giảng. Mây ngồi ở chính giữa bàn cuối, mặc áo sơ mi caro trắng đen, khoanh tay nhìn tao mong đợi. Không biết vì cái gì, mà khi nhìn thấy mây, tao đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhàng, đó là cảm giác tao chưa hề thấy từ khi bước chân vào thành phố.

Hình như biết tao đang nhìn, mây đẩy gọng kính vô hình trên sống mũi, trêu ghẹo, “Bạn Thường Lạc, bạn cứ nhìn mình chăm chăm thế nhỏ, không phải thích mình đấy chứ?”

Cả lớp cười vang, ngay cả thầy giáo cũng nhin không được mà lắc lắc đầu, không còn lời nào để nói.

“Chào mọi người, mình là Thường Lạc, mới đến, mong mọi người chiếu cố.”

Tao xấu hổ lấy lại tinh thần, nói thật nhanh, sau đó trở lại chỗ ngồi, vùi đầu vào sách, oán thầm “Học sinh mới có phải chỉ có một mình tôi đâu, sao lại cố tình gọi tên tôi?”

Chín rưỡi, tiết tự học kết thúc, mây và mấy người nữa đến trước mặt tao gọi tao về phòng ngủ, lúc ấy tao mới biết mây là bạn cùng phòng của tao. Trường này là trường nội trú, học sinh giáo viên đều phải ở trong trường, cho nên ký túc xá học sinh rất lớn, nếu như không có mây dẫn đường, khéo tao sẽ đi lạc mất. Trở về phòng ngủ, tao vẫn còn xấu hổ vì câu “Không phải là thích mình chứ?” của mây, mây lại chẳng cảm thấy gì, rửa mặt rồi ngồi trên giường giới thiệu với tao, sau đó kể tao nghe mấy chuyện vui trên lớp, đến tận đêm khuya.

Cứ như vậy, mây trở thành người bạn duy nhất của tao ở thành phố này. Nhưng tao hiểu, có một thứ tình cảm cấm kỵ bắt đầu mọc rễ nơi đáy lòng.

2. Chương 2: Bức Thư Thứ Hai

Tao luôn giấu thứ tình cảm kia thật cẩn thận, không dám để lộ ra một chút nào. Thế cho nên mỗi khi tao và mây kể vai sát cánh, tao sẽ đều không tự chủ mà run rẩy.

Kỳ thi đầu tiên, tao đứng đầu lớp, đứng thứ hai cả khối. Mà đứa đứng đầu lớp trước kia là mây giờ lại tụt xuống thứ hai, thứ tự toàn khối chỉ có mười ba. Mây chợt nhả nói ngai vàng liên tục nhiều năm của mây đã bị tao đoạt mất, tao lại nghiêm trang chứng chắc mà sửa lưng mây, “liên tục nhiều năm” là một câu có vấn đề. Mây mắng tao là đồ một sách, rủ tao chiều đi chơi bóng rổ, tao từ chối. Thế là mây quần lấy tao cả buổi chiều, tao bắt đắc dĩ đành đồng ý đi chơi bóng.

Xế chiều hôm trước, mặt trời còn chưa xuống núi, sức nóng trong sân vận động chưa tan, trong không khí rầu rĩ, chúng mây cãi nhau với lũ lớp A, suýt nữa thì choảng nhau. Cuối cùng chúng nó gửi chiến thư, hẹn bốn rưỡi đầu bóng ở sân số bảy, mây đồng ý.

Sự tình xảy ra quá đột nhiên, mây không kịp tập hợp thành viên đội bóng lớp, đành chọn đại mười người, trong đó có ba đứa mới chơi bóng rổ không lâu.

Tao chưa từng nói với mây, thật ra tao biết chơi bóng rổ. Thậm chí đến tận khi đội mình thua bọn lớp A hơn bốn mươi điểm, tao cũng chưa nói. Bọn lớp A hình như có chuẩn bị, các cầu thủ trang bị chỉnh tề, còn dẫn theo đội cổ động viên, chỉ nửa giờ đã dẫn trước hai mươi mấy điểm, tao cầm khăn mặt và nước khoáng đứng ở rìa sân bóng, câu “Cố lên!” mãi chẳng thể nói thành lời.

Tuy rằng cuối cùng thành viên đội bóng cũng đến, nhưng lớp mình vẫn thua. Trong đội có đứa hỏi vì sao mây không cho tao ra sân, mây chỉ thản nhiên đáp “Nó không biết chơi”. Kỳ thật mây nói thế thì ai tin? Người biết chơi bóng rổ có thể dễ dàng nhận ra, mà tao lại thuộc dạng biểu hiện vãi cả rồ ràng. Vì trận thua này mà lớp mình bị bọn lớp A cười nhạo một tháng, bị nói là lũ phế vật “văn dốt võ dốt”.

Mấy hôm sau, mấy thím con gái trong lớp bắt đầu bảo tao với mây đúng là đẹp đôi, nói ngày đó mây không cho tao ra sân là vì sợ tao bị thương, mà tao cầm khăn mặt với nước khoáng đứng ở rìa sân bóng trông

hết như một cô vợ nhỏ, còn nghiêm túc mà phân tích xem chúng ta ai công ai thụ. Mày khoác vai tao nói, “Đúng rồi! Bị các chuy phát hiện ra, bọn em cũng chẳng việc gì phải che giấu nữa.”

Mấy thím con gái ra về tiếc hận mà nói, “Học ở cái lớp nhiều nam thần vất vả quá thể, lại một nam thần nữa bị quuyền rũ rồi!”

Biết là mấy đứa ấy đùa, nhưng tao không tìm được mà đuổi chúng nó đi.

Mày kéo tao lại, bảo rằng chúng nó chỉ đùa thôi. Tao chỉ lí nhí “Ờ”.

Mày không hiểu vì sao tao tức giận đâu, vì tao che giấu sự sợ hãi, tao sợ, sợ người khác biết tao có tình cảm với mày, thứ tình cảm ấy lại chẳng hề đơn giản.

3. Chương 3: Bức Thư Thứ Ba

Nghỉ tết Trung thu, mày hỏi nhà tao ở đâu, tao bảo quên rồi. Mày biết tao nói dối, nhưng không hỏi lại, rồi cho tao địa chỉ nhà mày, mời tao Trung thu đến nhà mày làm khách. Khi đó tao mới biết nhà chúng ta ở cùng khu.

Tao chưa bao giờ kể với mày là nhà tao rất lớn, bởi đó chính là lý do mà tao trở nên lảm lũi trong thành phố này.

Cha tao là chủ tịch một công ty về khoa học kỹ thuật lớn nhất thành phố, nhà tao giàu lắm, nhưng cuộc sống của tao lại không hề hoàn hảo.

Tao có một ông anh trai sinh đôi, bất luận tao làm tốt cái gì, thì lão ấy cũng có thể giỏi hơn tao. Năm tao tám tuổi, tao với lão ấy đánh nhau vì cái máy bay đồ chơi mẹ mua cho. Đó không phải lần đầu tiên hai anh em tao vì tranh đồ chơi mà đánh nhau, nhưng đây lại là trận đánh nhau to nhất. Chén bát, đèn đóm trong nhà vỡ hơn phân nửa. Lưng lão anh bị một thứ trang sức bằng ngọc đập đến tím bầm, mà cổ tao cũng bị lão cầm mảnh thủy tinh rạch một đường, máu chảy lênh láng, suýt nữa thì chết. Khi tao xuất viện, cha mẹ vì tránh cho mọi chuyện lại phát sinh, quyết định đưa hai anh em tao về quê ở với ông nội. Tao trời sinh nghịch ngợm, lại không thông minh để chiếm hạng nhất như anh trai.

Cha mẹ đưa hai anh em tao về nhà ông nội ba ngày, sáng sớm ba ngày sau, trời còn chưa sáng, họ đã đưa anh trai tao lên bỏ đi. Tao trèo lên nóc nhà, trơ mắt nhìn chiếc xe đen bóng với rèm che tuyết trần chạy đi xa, đáy lòng không dậy nổi một tia gợn sóng.

Tao vô pháp vô thiên sống ở quê tám năm, thành tích ưu tú cùng tính cách ngỗ nghịch khiến tao nổi tiếng là quái vật thiên tài trong thị trấn nhỏ ấy. Đến năm tao mười sáu tuổi, ông nội bị chảy máu não, không cứu chữa kịp nên qua đời. Cha mẹ về quê lo liệu xong hậu sự cho ông nội, rồi đưa tao về nhà. Đối mặt với cái nơi đã từng là “nhà” ấy, tao cảm thấy vô cùng xa lạ.

Mày biết không? Thị trấn nhỏ kia cách thành phố ba bốn giờ chạy xe, tao ở đấy tám năm, bọn họ lại chưa về thăm tao bao giờ.

Trung thu, vốn là ngày cả gia đình vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên, thì tao lại chạy đến nhà mày, trước khi đi chỉ để lại một mảnh giấy “Con tới nhà bạn.”. Tao không hận họ, chỉ muốn trốn tránh họ thôi, đối mặt với cái gia đình này, tao cảm thấy mình vô cùng hèn mọn.

Cha mày là hiệu trưởng trường chúng ta học, bề ngoài rất nghiêm túc, nhưng thực ra lại là một người cha hiền từ. Đối mặt với ông, tao có một cảm giác thân thiết khó nói thành lời, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt ông, sợ ông nhìn thấu tâm tư tao.

Sau khi cơm nước xong, tao với mày ngồi trong sân nói chuyện phiếm, mày hỏi tao vì sao không ở nhà với bố mẹ. Tao lừa mày rằng họ bận. Mày lại hỏi tao họ làm nghề gì mà đến tết Trung thu cũng bận. Tao lắc đầu nói không biết.

Chỉ có mấy đề tài chán nản mà hai đứa tán phét suốt mấy tiếng liền, đến lúc để ý thời gian thì đã là mười hai giờ đêm. Bởi vì đã quá muộn, cha mày bảo tao ngủ lại, tao đồng ý.

Tao biết, trong mắt cha mày, tao là một đứa trẻ ngoan, top bảng xếp hạng toàn khối có hai mươi người thì có đến mười hai người lớp A, năm người lớp B, ba người lớp chúng ta, mà tao lại leo lên đến top 5. Cho nên trong mắt thầy giáo, tao an tĩnh, không thích nói chuyện, bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng được ngày xưa tao là đứa khó bảo như thế nào.

4. Chương 4: Bức Thư Thứ Tư

Đêm hôm đó, chúng ta ngủ chung một giường, mày bắt tri bắt giác ghé sát vào tao, làm tao run đến nỗi chân tay lạnh toát. Từ đó về sau, tao thường xuyên đến nhà mày, đôi lúc làm bài tập cùng nhau, nhưng đa số là cùng đánh cầu lông. Mày thấy tao đánh cầu lông giỏi, trêu ghẹo nói tao chỉ giả vờ ra vẻ con ngoan trò giỏi lúc ở trường thôi, tao hỏi mày có tin rằng tao đã từng bừa bãi hơn cả mày không. Mày lắc đầu nói không tin, tao chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Rất nhiều lúc tao đã nghĩ, nếu mày biết tính cách tao căn bản không rụt rè thế kia, liệu có cảm thấy tao dối trá, rồi không chịu làm bạn tao nữa hay không.

Tao với mày suốt một học kỳ làm bạn cùng phòng, ngồi cùng bàn, thứ tình cảm thân bí dành cho mày càng thêm mãnh liệt, thậm chí mỗi khi nhìn thấy mày cười cùng người khác, trong lòng tao cảm thấy rất không vui. Con gái lớp mình thỉnh thoảng vẫn đùa cợt quan hệ của chúng ta, mày không phản bác, mà tao nghe thấy cũng không tức giận, thậm chí trong lòng còn có một chút thỏa mãn nho nhỏ. Tao biết mày đối với tao chỉ có tình cảm bạn bè đơn thuần, cho nên không dám can thiệp vào quan hệ của mày với người khác, sợ rằng mày sẽ nhận ra điều kỳ lạ, cho đến khi một cô gái tên Bùi Hoan xuất hiện.

Bùi Hoan là học sinh lớp E, thành tích đứng hàng top, rất xinh đẹp. Ngày đó cô ấy gọi tên mày, tao nhìn qua cửa sổ thấy cô ấy đưa cho mày một phong thư, nói gì đó với mày rồi đỏ mặt chạy đi. Mày là đứa đào hoa, con gái thổ lộ với mày không ít, tuy rằng mỗi lần thấy họ thổ lộ với mày, tao đều rất không vui, nhưng tao không quá để ý, bởi vì tao biết, mày sẽ không nhận lời, dù sao mày cũng là con trai hiệu trưởng.

Ngoài dự đoán mọi người, lần này mày không thẳng tay ném thư vào thùng rác, mà lại mở ra xem. Tao hỏi mày trong thư viết gì thế, nhưng mày lại gấp thư vào rồi làm ra vẻ bí mật với tao, “Mày đoán xem.” Tao kêu vợ vắn, rồi giả bộ cúi đầu đọc đề, nhưng trong lòng lại hỗn loạn, nụ cười của mày khiến tao cảm nhận được một nguy cơ chưa từng có.

Mày hỏi có phải tao ghen tị hay không, tao âm thầm sợ hãi, nhưng vẫn thản nhiên lắc đầu, nói mày nghĩ nhiều quá rồi. Mày lại vỗ vai tao nói, “Có cái gì mà ghen, chẳng phải mày cũng hay nhận được thư đấy hay sao?” Tao hiểu ra, thì ra mày nghĩ đến kiểu ghen như vậy.

Đến tận lúc đi học, mày vẫn đọc đi đọc lại bức thư này, khoe miệng khê nhếch, tao thấy mày cười vô cùng vui vẻ. Qua hơn nửa tiết học, mày đột nhiên nhỏ giọng hỏi tao rằng tao có muốn mày nhận lời người ta không. Không biết vì sao mà tao cảm thấy nụ cười của mày khi đó cực kỳ nham hiểm. Tao thừa nhận, khi đó tao thật sự rất muốn ích kỷ mà khuyên mày lo học hành đi, đừng làm mấy chuyện dễ phân tâm, nhưng mở miệng lại bảo mày nhận lời cô ấy đi. Mày hỏi tao: “Thật hả?” Tao ừ.

Tao không dám phản đối chuyện chúng mày, tao sợ mày nhận ra thứ tình cảm đặc biệt tao dành cho mày, đến lúc đó, ngay cả việc làm bạn cũng sẽ không thể nữa.

5. Chương 5: Bức Thư Thứ Năm

Đêm hôm ấy, mày nói với tao chúng mày đã là người yêu, tao chỉ thản nhiên “ừ” một tiếng. Từ ngày đó đến ngày thử mười của kỳ thi thử, tao rất ít khi nói chuyện với mày, cũng không tới xem mày chơi bóng rổ. Mày có Bùi Hoan, mà tao chắc chỉ là một người khách qua đường, có khi thi đại học xong chúng ta sẽ chẳng còn liên lạc nữa.

Kỳ nghỉ đông, tao về cùng một ông anh lớp A. Buổi tối mày gọi điện thoại hỏi tao làm sao thế, vì cái gì mà gần đây lại lạnh nhạt với mày, tao chỉ trả lời “Không có gì” rồi cúp điện thoại.

Tuy rằng mây đã nói mây là người yêu của Bùi Hoan từ đầu, nhưng khi tao thực sự nhìn thấy hai đứa mây bên nhau là cái hôm trước Tết Âm lịch. Hôm đó tao với ông anh trai đi mua đồ Tết ở bách hóa Thế Kỷ, vô tình gặp mây và cô ấy đứng trước quầy bánh kẹo nói nói cười cười. Thấy tao có vẻ kỳ lạ, anh tao hỏi tao bị sao thế, tao nói không có gì, nhưng lão ấy nhìn theo ánh mắt tao mà phát hiện ra mây, biết mây là bạn học của tao, liền kéo tao đến gần chào hỏi, tao nói không cần, đang định bỏ đi thì mây nhìn thấy tao. Ánh mắt mây thật phức tạp, nhìn lâu đến nỗi anh tao cũng cứng đờ, nhưng mây vẫn lễ phép chào hỏi lão ấy. Tao chẳng thèm nói với mây câu nào đã kéo anh tao bỏ đi.

Trong suốt kỳ nghỉ đông, tao thà ở trong phòng một mình, thất thần nhìn ngoài cửa sổ, chứ không chịu đến nhà mây. Mỗi khi tao nhớ lại ngày đó mây và Bùi Hoan ở bên nhau, trong lòng lại như ngũ vị tạp trần.

Lúc gặp lại mây đã là khai giảng lớp 11. Mây hỏi tao hôm đó tao làm sao thế, tao nói không có gì đâu mà. Tao cố gắng để giọng mình nghe sang sảng một chút, nhưng chung quy vẫn chẳng che giấu được nỗi ưu thương thản nhiên trong từng câu nói. Mây chăm chú nhìn tao thật lâu, đột nhiên hỏi, “Tiểu Lạc, có phải mây thích tao không?” Lòng tao chấn động, cười gượng đẩy mây ra, “Mây điên à, chuẩn men như bố thì thích mây thế nào?” Kỳ thật, sao lại không có khả năng chứ?

Mây nghiêm trang chững chạc mà nói, “Sao lại không có khả năng?” Tao nói dối, “Mây đừng nghĩ nhiều, tao chỉ cảm thấy mây có gái thì không cần anh em nữa thôi.” Mây khoác vai tao, trêu ghẹo nói, “Nếu anh em có thể giải quyết nhu cầu sinh lý, thì tao sẽ quyết tâm bỏ gái gú!” Tao cười phá lên.

Lời nói dối nào rồi cũng sẽ có ngày bại lộ, mây và Bùi Hoan ân ân ái ái, đúng là bức tao phải lộ nguyên hình mà.

Ta không nhớ đó là lần thứ bao nhiêu cô ấy đưa đồ ăn sáng cho mây, mây nói mây ăn cơm rồi, tao ở bên cạnh giả bộ làm bài tập, nhưng thực ra lại đang nhìn trộm mây. Cô ấy nũng nịu muốn mây ăn, mây lại đẩy bữa sáng về phía cô ấy, bảo cô ấy ăn, cô ấy không cần, lại đẩy trả lại cho mây. Đẩy qua đẩy lại vài lần, cái cốc chột đổ, mây đứng bật dậy tránh sữa đổ vào người, vừa lúc đụng tới khuỷu tay tao, cái bút nguệch ra một nét thật dài. Tao giận tím mặt, đập bút trên bàn nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Hai đứa chúng mây muốn tình tứ thì đi ra chỗ khác!”

Mây ngậy ngậy cả người, Bùi Hoan đáp trả tao, “Mắc mớ gì tới ông!”

Cô ấy vốn là người hung hăng, trước kia tao với cô ấy chưa từng xảy ra mâu thuẫn vì tao không mấy khi nói chuyện với cô ấy. Không biết tại sao, lúc này đáng lẽ tao chỉ cần im lặng là xong, nhưng tao lại không im lặng.

6. Chương 6: Bức Thư Thứ Sáu

Mây không ngừng kéo tao để ngăn chặn cái vãi. So với Bùi Hoan, tao càng nóng nảy hơn, nói dăm ba câu khiến cô ấy không thể cãi lại. Cuối cùng tao giận dữ chạy ra khỏi lớp, trên đường mây ngăn tao lại, tao chỉ lạnh lùng nói “Tránh ra”. Từ rất xa, tao nghe thấy Bùi Hoan bảo mây đừng để ý đến tao nữa, mây hung hăng rống lên “Biến!”

Ra khỏi phòng học, tao chạy vào WC. Lúc đó trong WC còn có mấy học sinh đang hút thuốc lá, tao nhận thuốc của chúng nó rồi dựa trên tường mà rít, bởi vì là lần đầu tiên hút thuốc, nên tao bị sặc ho một tràng dài. Chúng nó kinh ngạc nhìn tao, không tin “con ngoan trò giỏi” trong lời các thầy cô giáo lại đứng hút thuốc cùng chúng nó. Mây vào WC, thấp giọng nói một câu thầy giáo đến để lừa chúng nó đi, rồi đến trước mặt tao giật điều thuốc của tao xuống, mắng tao là đồ điên. Tao quay đầu không dám nhìn mây, nói không cần mây lo. Mây trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tiểu Lạc, có phải mây thích tao không?”

“Phải!” Tao quay đầu nhìn chằm chằm vào mây, tim như bị dao cắt, gần từng tiếng mà nói, “Mây từng hỏi người tao thích có phải là mây không, giờ tao trả lời mây đây ——”

Mây nhìn tao, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu, tao dừng một chút, tiếp tục nói, “Ô Tô Tử Ngâm, tôi thích anh, lần đầu tiên như vậy, lần thứ hai cũng thế.” Cuối cùng, tao bổ sung, “Đây không phải là trò đùa.”

Biết rõ rằng nếu nói thật sẽ khiến quan hệ của hai ta tan biến, nhưng tao không giấu được nữa. So với việc mỗi ngày tươi cười chúc phúc cho mày và người khác, tao thà rằng vô vọng theo đuổi những mảnh tình yêu vụn vỡ này, chẳng sợ nó tan biến thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Tao hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí hôn lên cổ mày, ngoài dự đoán của tao, mày không hề đẩy tao ra, mà chỉ mơ hồ gọi tên tao.

Cuối cùng người tách chúng ta ra là anh trai tao, lão không kiềm chế được cơn giận mà cho tao một cái tát, hung tợn trừng mày. Ánh mắt mày tràn đầy vẻ bất cần, còn tao lại sợ đến nỗi lặng thinh. Đến tận khi những người khác vào WC, lão mới kéo tao ra ngoài, khi ra khỏi WC, tao lại nhìn thấy hiệu trưởng.

Anh trai kéo tao đến một chỗ không người, trầm mặc hồi lâu, hỏi tao rốt cuộc muốn như thế nào, tao cúi đầu, nói rằng tao muốn về nhà.

Dựa vào quan hệ của cha, lão dễ dàng nói dối, còn cùng tao về nhà. Cứ như vậy, tao ném lại hết tàn cục cho mày.

Trở về nhà, anh trai hỏi tao vì cái gì phải như thế, có lẽ anh tao mong rằng tao sẽ nói chúng ta chỉ đang đùa thôi. Nhưng tao không trả lời, dùng sự trầm mặc để dụ lão ấy nghĩ theo ý của chính lão. Lão trầm xuống nói cho tao biết, tình cảm của tao với mày chỉ đơn thuần là tình bạn, nói tao đừng nghĩ quá phức tạp.

Lão ở nhà với tao tận hai ngày, hai ngày này, đơn giản chỉ là “khai sáng” cho tao hiểu về tình cảm anh em trong sáng giữa hai ta. Kỳ thật tao đã sớm hiểu rõ đây là thứ tình cảm gì, nếu nó thật sự giản đơn, thì vì lẽ gì tao lại điên cuồng như thế?

7. Chương 7: Bức Thư Thứ Bảy

Ở nhà ba tuần, tao mới dám đến trường, tao biết, có vài thứ, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Khi tao tới trường, trở lại chỗ ngồi, chúng ta đều không nói gì cả. Tao không nhìn mày, cũng không dám nhìn mày. Qua nửa tiết, mày đưa cho tao một tờ giấy, nói mày luôn luôn chờ tao nói câu nói kia. Tao im lặng xé tan tờ giấy thành mảnh nhỏ rồi ném trên mặt đất, mày nhìn thấy, chỉ chốc lát sau lại cho tao một tờ giấy khác, mày nói mấy chuyện tình yêu sét đánh này, kỳ thật hai người đều hiểu rõ mà. Mày nói tao không nhận ra tình cảm mày dành cho tao, là bởi vì tao không dám nhìn thẳng vào mắt mày, cho nên không nhìn thấu. Tao vò tờ giấy rồi cầm chặt trong tay, cúi thấp đầu. Mày kéo tay tao nói, “Tiểu Lạc, mày đừng trốn tao nữa được không?”

Tao run rẩy hỏi mày: “Ba mày thì sao? Chuyện ngày đó... bác ấy đều nhìn thấy cả...” Mày nhếch miệng cười nói, “Chúng ta thật sự muốn ở bên nhau, thì chẳng ai ngăn được cả.” Tao chỉ nói, “Bác ấy sẽ không đồng ý đâu.”

Xế chiều hôm đó, tao bị ba mày gọi vào phòng hiệu trưởng, trước khi đi, mày kéo tao nói tao đừng sợ, tao cười an ủi mày, nói có mày ở đây rồi, sao tao lại sợ chứ. Kỳ thật sao tao có thể không sợ được? Trong lòng tao rất rõ ràng, cho dù tao đi hay không, thì chúng ta cũng nhất định phải chia lìa.

Hết như trong mấy bộ ngôn tình, bác ấy để tao đi, nhưng không phải vì gia thế, mà là vì luân lý làm người.

Bác ấy nói, nếu tao và mày ở bên nhau, thì sẽ hủy hoại cuộc đời mày mất.

Từ đầu tới cuối, tao đều chỉ nghe bác ấy nói, chứ chẳng nói được một lời. Cuối cùng, bác ấy nói đã viết thư đề cử cho tao, để tao có thể chuyển đến ngôi trường tốt nhất, tao nói không cần, tao định trở về trường cũ ở quê.

Cứ như vậy, tao gạt mày để làm thủ tục chuyển trường. Cha mẹ đều không rõ vì sao tao lại muốn về quê, phản đối tao, chỉ có anh tao biết, lão ấy không kể cho cha mẹ chuyện của tao, mà còn giúp tao khuyên họ.

Đêm trước khi đi, tao nói với mày rằng có lẽ cả hai chúng ta đều suy nghĩ quá nhiều rồi, giữa chúng ta chỉ là tính bạn thôi. Mày cười hỏi rằng có phải tao định bội tình bạc nghĩa, cường hôn mày rồi không chịu trách nhiệm với mày hay không? Tao nói với vóc dáng mày thì sao tao cưỡng hôn mày được chứ? Đây là mày dụ

dỗ tao phạm tội. Mày trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng. Mày nói ngoài ái tình, thì chẳng có thứ tình cảm nào có thể làm người ta điên cuồng đến thế.

Tao tùy ý mà ừ một tiếng, thầm nghĩ, có lẽ cả hai chúng ta đều quá điên loạn rồi.

Ngày tao đi, người thân và anh trai giúp tao dọn đồ, tao thì cùng mày đấu một trận bóng rổ. Trận bóng gần kết thúc, anh trai tới tìm tao, tao ra vẻ thoải mái mà nói cho mày biết anh tao tìm tao có việc, rồi để mặc mày đứng giữa sân, đi theo mẹ trở về nhà.

Còn chưa tới nhà, tao đã nhận được điện thoại của mày, ở đầu dây bên kia mày giận dữ hỏi tao tại sao lại bỏ đi, tao không trả lời mày.

8. Chương 8: Bức Thư Thứ Tám

Cuộc sống ở quê vẫn y hệt trước đây, chỉ thiếu một người đôn đốc tao thôi. Trước mặt người khác, tao cố gắng để mình quây từng bừng như trước, thế nhưng mỗi ngày khi trở về căn nhà trống không, cảm thấy toàn thân mỏi mệt, nhưng lại không ngủ được. Mẹ nói cứ nửa tháng sẽ lại về quê thăm tao, anh trai cũng sẽ về thăm tao hàng tháng. Cuộc sống cứ bình đạm như thế mà rồi qua bốn tháng, tao đã nghĩ chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại, thế nhưng mày vẫn tìm được tao.

Trường ở quê tuy rằng thi thử cùng ngày với trường trên thành phố, nhưng ở quê sau khi thi thử sẽ phải học bù. Hôm mày tới là sau hôm thi thử, giữa trưa tan học, trời đổ mưa dầm, tao vừa ra khỏi cổng trường đã thấy mày đứng dưới tàng cây, mày không che ô, đeo một cái ba lô màu đen, áo sơ mi trắng trên người đã ướt dầm, ông quần cũng bắn đầy nước đất, thoát nhìn vô cùng chật vật. Tao do dự thật lâu, rồi vẫn đi đến trước mặt mày, hỏi mày làm sao vậy. Mày hung hăng bạt tai tao một cái, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi vì sao tao lại lẳng lặng rời đi. Tao cúi đầu, không lên tiếng.

Người hóng chuyện xung quanh rất nhiều, khe khẽ đoán chuyện gì đã xảy ra. Bạn cùng lớp tưởng tao gặp chuyện phiền phức, tới gần hỏi tao làm sao thế, tao trả lời không có gì, rồi kéo mày về nhà.

Tao để mày tắm rửa thay quần áo trước, gọi điện thoại xin phép thầy giáo, rồi xuống lầu mua cơm trưa.

Khi tao trở lại, mày đã tắm xong rồi, ngồi ở trên ghế sa lông nghĩ ngợi cái gì đó, trên bàn trà còn có thuốc ngủ của tao. Thấy tao trở về, mày ném thuốc vào thùng rác, bảo tao từ nay đừng uống nữa.

Tao “ừ” một tiếng, mang bát ra mời mày ăn cơm, mày đột nhiên ôm lấy tao từ phía sau, nói hãy về với mày đi. Tao nói, Tô Tử Ngâm, chúng ta không thể như vậy được. Mày cứ như mất khống chế, đột nhiên túm tay tao đè lên tường, rống lên giận dữ, “Không thể như vậy? Lúc trước mày nói yêu tao sao không nói không thể như vậy đi?” Tao rơi nước mắt, nói xin lỗi. Mày nói, “Tiểu Lạc, mày đừng xin lỗi tao, mày hãy xin lỗi chính mày ấy, nếu lúc trước dũng cảm lựa chọn tình yêu, thì vì sao bây giờ lại trốn tránh hèn nhát thế?” Tao nói, “Tao sẽ hủy hoại cuộc đời mày mất.” Mày nói mày nguyện ý như thế đến hết cuối đời. Tao khóc, “Tô Tử Ngâm, mày nguyện ý như vậy đến cuối cuối đời, nhưng tao không làm được, tao không thể để cuộc đời mày bị hủy hoại vì tao!”

“Em trốn tránh tôi mới là hủy diệt cuộc đời tôi!”

Mày hung hăng hôn lên môi tao, đến khi trên môi đau đớn, mùi máu tanh lan đầy khoang miệng, tao mới giãy dụa bảo mày buông ra, nhưng mày lại không cho tao cơ hội phản kháng.

Rất nhiều khi tao đã nghĩ, nếu lúc trước khi tao quyết định rời đi, mà không trở lại ngôi trường cũ, thì có lẽ mày sẽ không thể tìm thấy tao, rồi sẽ không xảy ra chuyện sau này, chúng ta đều có thể sống một cuộc sống bình yên.

9. Chương 9: Bức Thư Thứ Chín

Sau khi khôi phục lý trí, mày không ngừng giải thích với tao, tao cúi mặt lui vào góc tường, lắc đầu nói không sao. Tô Tử Ngâm, mày có biết hay không, mày làm như vậy sẽ khiến tao mãi mãi không thể rời xa mày mất.

Tao bảo mày ăn cơm trước đi, để tao yên lặng suy nghĩ một chút. Mày sững sốt hồi lâu, rồi mới chậm rãi đứng lên, nhưng không đi về phía bàn ăn, mà chỉ cầm ba lô lặng lẽ đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa rất khẽ, tao mãnh liệt ngẩng đầu nhưng không thấy bóng dáng mày. Tao gào tên mày rồi đuổi theo, nhưng mày lại chạy trốn quá nhanh.

Từ cái khoảnh khắc mày ra khỏi cửa, tao đã có linh cảm xấu. Tao vẫn luôn cho rằng linh cảm chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, không ngờ nó lại xảy ra với chính tao.

Tao mất mở trường trường nhìn mày bị một chiếc tải lao vùn vụt tông ngã, đại não trống rỗng, đến tận khi dòng máu đỏ tươi dưới thân thể mày chảy ra, tao mới luống cuống tay chân gọi 120.

Khi ba mày chạy đến nơi, mày đã được đưa vào phòng cấp cứu hơn ba giờ, bác ấy vừa thấy tao đã không kìm được cơn giận mà đấm tao một cú, người chung quanh thậm chí còn không kịp giữ chặt bác ấy. Tao không đánh trả, thậm chí không có chút phản kháng nào. Bởi vì tao biết, tao không có tư cách.

Cuộc ẩu đả ngừng khi tao bị đập đầu vào tường ngất đi. Khi tao tỉnh lại, anh trai canh giữ bên giường nói cho tao biết, mày không thể cứu được nữa rồi. Tao không tin, cho rằng chỉ vì mọi người không muốn tao gặp lại mày nên mới nói thế thôi. Đến tận khi tao thấy thi thể mày bị đưa vào lò hỏa thiêu, trở thành tro cốt xám trắng, mới thất thanh khóc òa.

.....

Tô Tử Ngâm, nếu lúc trước tôi không gặp anh thì tốt biết bao nhiêu? Như vậy anh sẽ bình yên sống trên thế giới này, mà tôi, cũng sẽ không bởi vì mất anh mà mất đi toàn bộ thế giới.

Yêu anh, là ký ức đẹp nhất trong tuổi thanh xuân của tôi, nhưng, nó cũng là một thứ ái tình mà người đời không chấp nhận.

Tô Tử Ngâm, tôi nghe nói khi một người tốt chết đi sẽ được tới thiên đường. Có phải anh cũng đang ở thiên đường không? Chín bức thư này, gửi đến thiên đường nơi anh ở, chép lại những hồi ức tốt đẹp nhất của hai ta. Nếu có kiếp sau, mong rằng chúng ta sẽ không còn yêu nhau nữa...

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-anh-toi-mat-di-ca-the-gioi>